

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 151/2024
10.04.2024. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Геронтолошког центра „Јеленац“ Синдикална организација из Алексинца, чији је пуномоћник Вукашин Илић, адвокат из ..., против тужених АА, као правног следбеника сада пок. ББ, ВВ и ГГ обоје из ..., као правних следбеника сада пок. ДД, ради регреса, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Нишу и Апелационог суда у Нишу, у седници одржаној 10.04.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Нишу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П1 142/17 од 27.11.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана првотужена да тужиоцу исплати новчани износ који је исплатио у своје име а за рачун тужене, Привредном друштву „МВО-Biro“ д.о.о., на име законске затезне камате на износ главног дуга као и трошкове поступка све са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, док је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу у односу на првотужену одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па су обавезани друготужени и трећетужена да тужиоцу солидарно исплате новчани износ који је исплатио у своје име а за рачун правног претходника тужених, Привредном друштву „МВО-Biro“ д.о.о., на име законске затезне камате на износ главног дуга и као и трошкове поступка све са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, док је тужбени захтев тужиоца у преосталом делу у односу на друготуженог и трећетужену одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно на име трошкова парничног поступка исплате 113.688,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужилац и тужени су изјавили жалбе Вишем суду у Нишу који је решењем Гж1 2293/21 од 18.05.2021. године и решењем Гж1 7167/22 од 10.01.2023. године враћао списе предмета Основном суду у Алексинцу

ради отклањања процесних недостатака. Решењем Гж1 38/2023 од 30.05.2023. године, Виши суд у Нишу се огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалбама тужиоца и тужених изјављеним против пресуде Основног суда у Алексинцу П1 142/17 од 27.11.2017. године и списе предмета по правноснажности решења доставио Апелационом суду у Нишу, као стварно и месно надлежном суду.

Апелациони суд у Нишу није прихватио стварну надлежност, сматрајући да се у конкретном случају не ради о радном спору, већ о спору мале вредности, па је за одлучивање о жалбама против пресуде надлежан Виши суд у Нишу, због чега је уз пропратни акт Гж1 703/2024 од 26.03.2024.године списе предмета доставио Врховном суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући сукоб надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), у вези са чланом 25. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23) Врховни суд је утврдио да је за одлучивање о изјављеним жалбама стварно надлежан Виши суд у Нишу.

Наиме, из списка предмета произилази да су правни претходници тужених били у радном односу у Геронтолошком центру „Јеленац“, као и да су преко тужиоца Синдикалне организације Геронтолошког центра куповали робу код Привредног друштва „МВО-Виро“ д.о.о. Алексинац, коју су плаћали у ратама обуставом од зарада све до престанка радног односа, да је потраживање тужиоца дуг по основу неисплаћене купопродајне цене и законске затезне камате, а који је тужилац у своје име а за рачун тужених исплатио Привредном друштву „МВО-Виро“ д.о.о. по основу пресуде Привредног Апелационог суда у Београду у поступку извршења пред Привредним судом у Нишу по решењу И 696/13 од 08.01.2014. године.

Суштину радног спора одређује његов предмет, који произилази из садржине радног односа, кога чине међусобно условљена права и обавезе запосленог и послодавца а у конкретном случају правни претходници тужених нису били у радном односу код тужиоца нити је потраживање тужиоца проистекло из радног односа, због чега нема места примени одредбе члана 469 Закона о парничном поступку, по којој се спор из радног односа не сматра спором мале вредности.

Тужени је тужбу ради регреса поднео 15.04.2015. године, а вредност предмета спора је 212.271,55 динара, па је при средњем курсу НБС за 1 евро од 120,01 на дан подношења тужбе вредност предмета спора динарска противвредност 1.768,78 евра.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности, спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према Закону о уређењу судова, виши суд у другом степену одлучује о жалбама на пресуде у споровима мале вредности (члан 25. ст. 2. тач. 3), а апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у

грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд (члан 26. ст. 1. тач. 3).

С обзиром на изложено, за доношење одлуке о изјављеној жалби у конкретном случају надлежан је Виши суд у Нишу, па је применом члана 22. став 1. ЗПП, Врховни суд решио настали сукоб надлежности одлучивши као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић